

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 131/2025-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 25Nt/1/2023-157 z 8. augusta 2023 a č. k. 25Nt/25/2024-25 z 28. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. februára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených č. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia čl. 154c ods. 1 ústavy, ako aj porušenia svojho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Skutkové východiská a sťažnostná argumentácia

2. Sťažovateľ od 24. októbra 2013 vykonáva trest odňatia slobody. Po ukončení jeho výkonu (21. apríla 2038) má nastúpiť výkon doživotného trestu odňatia slobody uloženého iným právoplatným rozhodnutím súdu.

3. Sťažovateľ podal 16. januára 2023 žiadosť o zahľadanie viacerých odsúdení, v ktorých už vykonal nepodmienečné tresty odňatia slobody, vrátane odsúdenia v Spolkovej republike Nemecko. Okresný súd napadnutým uznesením z 8. augusta 2023 niektoré odsúdenia zahladil a vo zvyšnej časti sťažovateľovu žiadosť zamietol. Žiadosť bola zamietnutá okrem iného aj v časti žiadaného zahľadania odsúdenia, ku ktorému došlo rozhodnutím Landgericht München I sp. zn. 8 KLS 263 Js 210137/08 z 19. augusta 2008, pretože v zmysle § 470 ods. 2 Trestného poriadku

o zahľadení odsúdenia súdom iného členského štátu Európskej únie môže rozhodnúť iba príslušný súd daného členského štátu Európskej únie.

4. Sťažovateľ žiadosťou z 13. augusta 2024 znovu požiadal okresný súd o zahľadenie svojich odsúdení, ktoré dosiaľ zahľadené neboli. Napadnutým uznesením z 28. januára 2025 okresný súd žiadosť sťažovateľa zamietol. Konštatoval, že dosiaľ nezahľadené tresty neboli vykonané, a vo vzťahu k odsúdeniu rozhodnutím Landgericht München I sp. zn. 8 KLS 263 Js 210137/08 z 19. augusta 2008 zopakoval dôvod opierajúci sa o § 470 ods. 2 Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd disponoval právomocou rozhodnúť aj o zahľadení odsúdenia nemeckým súdom. Pretože ju nevyužil, došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Napriek laickej povahe sťažovateľovho podania ho ústavný súd, vychádzajúc z § 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), vyhodnotil ako ústavnú sťažnosť, keďže z neho zrozumiteľne vyplýva sťažovateľovo presvedčenie, že označenými rozhodnutiami okresného súdu došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

7. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Sťažovateľ nie je oprávnený vybrať si orgán verejnej moci, ktorý má poskytnúť ochranu namietanému porušeniu jeho práv. Jeho ústavnou a zákonnou povinnosťou je, aby pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpal všetky právne prostriedky ochrany namietaného porušenia jeho základných práv tak, ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní by mohla prípadne vzniknúť, ak by boli splnené aj ostatné ústavné a zákonné predpoklady, právomoc ústavného súdu (IV. ÚS 37/2010).

8. O sťažovateľových žiadostiach rozhodol okresný súd napadnutými uzneseniami, proti ktorým, tak podľa v nich sa nachádzajúceho poučenia o opravnom prostriedku, ako aj podľa § 470 ods. 4 Trestného poriadku, je prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti netvrdí a ani nepreukazuje, že by uvedený opravný prostriedok, ktorý mu Trestný poriadok na ochranu jeho základných práv a slobôd poskytoval, pred podaním ústavnej sťažnosti využil. Preto bolo potrebné jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

9. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu odstraňovať nedostatky ústavnej sťažnosti (nedostatok kvalifikovaného právneho zastúpenia, kvalifikované odôvodnenie, absencia formulácie petitu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. februára 2025

Robert Šorl
predseda senátu